

svými slovy prokazoval zároveň veřejně opovržení i samotnému náboženství. Bylo by to tím méně na místě, kdyžtž zločinu rušení náboženství dle §u 122 b) tr. zák. se dopouští mimo jiné i ten, kdo náboženství veřejně opovržení prokazuje tím, že způsobem zneuctívajícím nakládá zle s náradím zasvěceným bohoslužbě. Z posavadních úvah je konečně zjevnou i bezpodstatnost námítky, uplatňované zmáteční stížností s hlediska důvodu zmatku čís. 10 §u 281 tr. ř. bez jakéhokoli bližšího odůvodnění pouze v ten smysl, že výroky obžalovaného jakožto jedním neslušným může býti založena nanejvýše skutková podstata přečinu dle §u 303 tr. zák., nikoli shora uvedených zločinů. Bylo proto zmáteční stížnost jako ve všech směrech neodůvodněnou zavrhnouti.

Čís. 1502.

Neopatrné jednání řidiče automobilu spadá pod ustanovení §u 431 tr. zák., nikoliv §u 432 tr. zák.

Činnost pachatelovu vymyká z rámce pouhého správního přestupku (§ 55 min. nař. ze dne 28. dubna 1920, čís. 81 ř. zák.) konkrétní nebezpečí, s neopatrnou jízdou spojené.

(Rozh. ze dne 15. února 1924, Kr II 481/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mor. Ostravě ze dne 17. srpna 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem §u 432 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalovaného vinným přestupkem proti bezpečnosti těla dle §u 431 tr. zák., jež spáchal tím, že dne 5. ledna 1923 v O., řidě silostroj, jel neopatrně a zajel až k samému chodníku, podél něhož jel na kole Emil K., a takto dopustil se činu, o němž již dle přirozených jeho následků, které každý snadno poznati může a dle svého zaměstnání mohl seznati, že se jím může způsobiti nebo zvětšiti nebezpečnoství života, zdraví nebo tělesné bezpečnosti lidí, byť i z toho nenastalo těžké ublížení na těle, a uvedl v otázkách, o něž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Právním vývodům stížnosti lze přiznati oprávnění, pokud namítají, že zjištěné jednání stěžovatelovo nespadá pod ustanovení §u 432 tr. zák. Nalézací soud podřadil je tomuto zákonu zřejmě z důvodu, že se stěžovatel dopustil neopatrné jízdy jako řidič silostroje. Než silostroje nejsou žádným z děl a podniků v §u 85 písm. c) tr. zák. uvedených, k nimž § 432 tr. zák. — vedle železnic a státních telegrafů — výhradně poukazuje. Nezáleží ani na otázce, nalézacím soudem ostatně vůbec nerozebrané, zda dál se provoz silostrojního vozidla za okolností zvláště nebezpečných, ku kterážto možnosti hledí sice § 337, nikoliv však též § 432 tr. zák. Uznal-li tudíž nalézací soud stěžovatele za vinna přestupkem §u 432 tr. zák., uvažoval o skutku stěžovatelově dle zákona,

který se při správném jeho výkladu naň nevztahuje. Odsuzující výrok napadeného rozsudku je proto zmatečným dle čís. 10 Šu 281 tr. ř., a bylo jej zrušiti. Rozsudkové důvody zjišťují, že stěžovatel jel neopatrně příliš blízko chodníku po své pravé straně, ač bylo na silnici dosti místa a že mohl předvídati, že z jeho jednání může vzejíti nebezpečí pro zdraví a tělesnou bezpečnost cizích osob, obzvláště K-y, jenž správně držel se jako protijedoucí levé strany silnice. Nezáleží na tom, zda — jak stížnost namítá — Emil K. nevěnoval řádné pozornosti místní dráze a vozidlům na ní se pohybujícím. Ani nedbalost K-ova nesprostila stěžovatele povinnosti, by sám osvědčil náležitou ostražitost a opatrnost jako řidič silostrojního vozidla, zvláště za okolností shora zmíněných. Závěru nalézacího soudu, že stěžovatel mohl seznati, že se jeho jednáním může způsobiti nebo zvětšiti nebezpečí pro život, zdraví, nebo tělesnou bezpečnost lidí, nebylo na závadu ani další zjištění nalézacího soudu, že nemohl předvídati, že se K. odrazí pravou rukou od auta a tím utrpí zlomeninu této ruky. Odraz byl — s hlediska K-y nezbytným — prostředkem, aby K. nespadol pod auto, nýbrž na chodník a tak ušel ještě vážnějším poranění, jinak neodvratnému. Lze ponechati stranou otázku, zda používá napadený rozsudek zásady Šu 134 tr. zák., platné též pro obor nedbalého usmrcení a poškození na těle, správně, popíraje příčinnou souvislost mezi neopatrnou jízdou stěžovatelovou a poraněním K-ovým, ač odraz rukou byl vedlejší příčinou (s hlediska stěžovatelova), náhodou se přihodivší, avšak neopatrným jednáním stěžovatelovým samým způsobenou. Neboť i za předpokladu správnosti onoho výroku byl odraz výsledkem situace, stěžovatelem způsobené, za níž bylo se K-ovi důvodně obávati, že vyvrcholí v jeho poškození na těle. Pro toto konkrétní nebezpečí, spojené s neopatrnou jízdou stěžovatelovou — nehledíc ani k nehodě v skutku nastavší — vymyká se zjištěná činnost stěžovatelova z rámce pouhého přestupku předpisů ministerského nařízení z 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., o jakém nařizuje § 55 tohoto nařízení, že se tresce (správním úřadem) dle min. nař. čís. 198 z r. 1857, pokud nenáleží pod všeobecný zákon trestní. Skutečnosti, nalézacím soudem zjištěné, naplňují tudíž při správním výkladu zákona jak po stránce objektivní, tak po stránce subjektivní skutkovou podstatu přestupku Šu 431 tr. zák. Bylo proto stěžovatele uznati vinným tímto přestupkem.

Čís. 1503.

I udání, učiněné k dotazu soudce, vyvíňuje, jsou-li dány ostatní zákonné podmínky Šu 522 tr. zák.

(Rozh. ze dne 16. února 1924, Kr I 555/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmatečné stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 1. června 1923, pokud jím byl stěžovatel uznán vin-